

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

A trăi împreună

De o vreme se discută cu atenție deosebită între oameni, pe plan internațional, despre coexistență, ca o necesitate evidentă umană actuală. Cu ea se ocupă forurile mondiale ale O.N.U.-lui, Consiliul Mondial al Păcii, Consiliul ecumenist al bisericilor de la Geneva, Mișcarea Conferinței Creștine pentru Pace de la Praga, Conferința Pugwash din Anglia, Conferința Puidoux și altele, precum și Confederația mondială pentru dezarmare.

Problema a fost tratată recent și la sesiunea Conferinței Bisericilor Europene de la Nyborg-Danemarca, în octombrie 1964, în cadrul referatelor: A trăi împreună pe continente, A trăi împreună ca generații.

Pentru un creștin problema se pune, firește, în legătură cu învățătura Sf. Scripturi și iată ce zicea ea în această privință:

Pentru primii oameni era firesc lucru să trăiască împreună, așa că generațiile de părinți, tineret și copii petreceau împreună. Apoi Noe a fost salvat pe corabie cu toată casa sa, adică cu toți membri familiei, soția, fiii și nurerile (Gen. 8, 1 și 16). Apoi urmașii s-au răspândit în lume pe linia descendenților lui Sem, Ham și Iafet (Gen. 10) și totuși „tot pământul avea un singur grai și aceleași cuvinte” (Gen. 11, 1) și era un singur popor, (Gen. 11, 6), împrăștiat pe toată fața pământului (Gen. 11, 8). Totuși oriunde mergeau oamenii, ei purtau în sufletul lor conștiința unității neamului omenesc, chiar dacă apoi li s-au amestecat limbile (Gen. 11, 9).

Vremile ulterioare, care au produs orînduirea sclavagistă, cunosc divizarea pe popoare și generații; unii erau stăpîni, alții robi; copiii erau de o parte, tineretul de alta, femeile separat, maturii în activitate publică și bătrînii la povești.

Dar Mîntuitorul Iisus Hristos s-a adresat cu Evanghelia Sa către toți, către noroade, de care i s-a făcut milă (Mat. 9, 36) și afirma că și neamurile, în afară de iudei, nădăjduiesc întru numele Său (Mat. 12, 21). De aceea nu este deosebire între oameni, căci frate și soră și mamă cu Hristos este oricine care face voia Tatălui ceresc (Mat. 12, 50). De aceea Fiul Omului nu a venit în lume ca să piardă suflete omenesti, ci să le mîntuiască (Luc. 9, 59), adică pe toți și nicidecum pe alese. Astfel Mîntuitorul a săturat în pustie, cu 5 pîini și 2 pești, la 5.000 de bărbați, în afară de femei și copii (Mat. 14, 21). Iisus i-a chemat la sine pe copii (Mat. 19, 14), a săvîrșit minuni față de tineri (Mat. 17, 15; Luca 7, 11s; 8, 41s; Ioan 4, 47s); a tămăduit oameni în vîrstă, femei și bătrîni (soacra lui Petru), La intrarea sa triumfală în Ierusalim l-a întîmpinat tot norodul (Luca 19, 37) și norodul l-a însoțit pînă pe vîrfurile Golgotei (Luca 23, 27).

Iisus a murit pe cruce pentru toate generațiile și noroadele pe care le-a copleșit cu harurile

Sale. De aceea El și-a trimis ucenicii și apostolii la toate neamurile (Mat. 28, 19), căci precum El singur a fost trimis de Tatăl în lume, așa îi trimite și pe apostoli în lume către toată făptura (Ioan 17, 18), fără nici un fel de discriminare. Și apostolii vor boteza apoi „toată casa”, fără deosebire de generații și stări sociale, cum e cazul sutașului Corneliu (Fapte 10, 48s) și al lui Onisim (Fil. 10).

Biserica, sau comunitatea creștină organizată, s-a adresat de la început către toate neamurile și toate generațiile. De aceea la Sf. Liturghie a Bisericii Ortodoxe vor participa, fără deosebire, toate generațiile, alături și împreună; ele ascultă aceeași sîntă slujbă, fac aceeași sf. cruce, se închină și sărută sf. icoane la fel, chiar dacă unii primesc învățătura creștină ca bucate slabe sau tari (I Cor. 3, 1).

La Cincizecime au înțeles cuvîntul Sf. Evan-

ghelii, în limba lor, parții, elamii, mezii, iudeii, capadocieni, frigienii, egiptenii, cretanii, arabii, romanii și alții (Fapte 2, 8—11). Apostolul Petru a putut să spună că: făgăduința lui Dumnezeu este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sînt departe acum (Fapte 2, 39); Apostolul Pavel poate afirma că: nu mai este nici iudeu, nici elin, nu mai este nici rob și nici slobod, nici parte bărbătească și nici femeiască, pentru că toți una sînt în Hristos (Gal. 3, 28), deoarece Dumnezeu nu se uită la fața omului și de aceea el, Pavel, a fost trimis să vestească Evanghelia la neamuri (Gal. 2, 6—7), căci toți oamenii sînt ieșiți din unul singur (Fapte 17, 26).

Prin urmare toți oamenii de pretutindeni sînt frați întreolaltă, ori unde s-ar afla pe acest pămînt. Și, fiind frați, ei trebuie să o dovedească și prin faptele frățesti.

Prof. M. Șesan

Gînduri de Crăciun

Creștinii prăznuiesc astăzi Nașterea cea după trup a lui Iisus Hristos. De aproape două mii de ani, minunea din noaptea Crăciunului — și din staulul Betleemului — înfățișează cu dumnezeiască simplitate și duioșie, creștineasca bucurie a Nașterii Domnului, evocînd în toată pioasa ei măreție începutul slobozirii noastre din robia păcatului. Și an de an, icoana Pruncului din Betleemul Iudeii trece prin casele noastre ca o bucurie caldă peste sufletul creștin pe care îl cheamă să îngenunche smerit la picioarele altarului și să cînte cu bucurie:

„Hristos se naște, măriți-L!

Hristos din ceruri, întîmpinați-L!”

Și în anul acesta, în această zi de luminat praznic, pămîntul se pleacă cernit preamărind cu smerită cuvință Nașterea cea minunată din Fecioara Maria.

Nașterea Sa are loc la „plinirea vremii” și aceasta sosise! Lumea — mai mult sau mai puțin — era pregătită să-L primească. Arhanghelul Gavriil își împlinise dumnezeiasca solie: Fecioara Maria se cutremurase toată și — smerită — acceptase taina, cu adevărat mare pentru toată creștinătatea. Cezarul August dase poruncă în toată împărăția, ca fiecare iudeu — acum sub stăpînire romană — să se înscrie în orașul de unde se trăgea. Și lucrul acesta l-au făcut și bătrînul Iosif din Nazaretul Galileii și Fecioara Maria. Și ca unii ce se trăgeau din neamul lui David, au trebuit să se înscrie în cetatea psalmistului împărat, în orașul Betleem. Ajungînd călătorii în noaptea sîntă în orașul Betleem, nemai găsind nici adăpost, s-au retras într-o peșteră la poalele muntelui, primind prieteneasca ospitalitate a necunoscuților păstori.

Și-n noaptea plină de liniște adîncă și tainică Cerul pogori pe pămînt născîndu-se din prea fericita și pururi pomenita Fecioară, Iisus

Hristos, despre care îngerul Domnului grăi celor de față: „Nu vă temeți, căci iată vestesc vouă bucurie mare care va fi la tot norodul, că într-o noapte s-a născut Hristos Domnul”.

Minunea cea mare se împlinise! Staulul Betleemului își deschisese larg porțile prin care avea să între Impăratul Slavei și Iisus Hristos s-a născut, pecețile firii omenesti rămînînd aceleași de dinaintea Nașterii. Zămislit din Duhul Sînt „și nu din poftă bărbătească”, Fecioara Maria nu e decît o punte de trecere a lui Dumnezeu pe pămînt, cu chip de om. Nimic neobișnuit, nimic spectaculos, ci totul neînchipuit de simplu, știut fiind că lui Dumnezeu toate îi sînt cu putință.

Această întimplare — unică în măreția ei — avea să schimbe de atunci și măsura timpului.

Milioane de vetre — fumegînde ziua, strălucitoare noaptea — prăznuiesc astăzi pe Acela care lăsînd Cerul a coborît pe pămînt spre a ne aduce o Evanghelie a iubirii între oameni, a frăției și a îndurării. Pe la casele credincioșilor steaua e aducătoare aminte de steaua din noaptea Betleemului, iar duioasele colinde închinete dumnezeescului Prunc simbolizează parcă și pe craii purtători de împărătești daruri. Adeseori cuvîntul omenesc e prea mic spre a cuprinde măreția întîmplărilor care au schimbat fața sufletului. Dar creștinătatea — deapururi recunoscătoare — a continuat veac de veac să înalțe smerite rugi sub toate bolțile altarelor întru miros de duhovnicească smerenie, știind că în El e mîntuirea.

Deasupra staulului de dobitoace din peștera Betleemului în care s-a născut Acela pe care somptuoasele palate ale antichității romane nu erau în stare să-l primească, îngerii lui Dumnezeu din albastrele înălțimi ale Cerului au rostit cîntarea aceea pe care o vom rosti deapururi și pentru împlinirea căreia ne vom strădui

(Continuare în pag. 2)

Sărbătoarea iubirii

Clopotele de Crăciun ne vestesc că Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat din Sfânta Fecioară Maria, S-a făcut om ca noi. Harul mântuitor al lui Dumnezeu s-a arătat tuturor învățându-ne să viețuim cu înțelepciune și dreptate — scria Sf. Apostol Pavel în epistola sa către Tit. (Cap. II, 11—12).

...Cerul s-a coborât pe pământ. Din acea clipă, a Nașterii, o schimbare adâncă avea să se săvârșească în sufletele oamenilor. Corul îngerilor care cânta „pace pe pământ, între oameni bună voire”, arată că dragostea și pacea se vor sălășlui în lume. Sfânta Biserică vestind marea taină a Nașterii Domnului, spune: „Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om”, „Cuvântul trup s-a făcut și s-a sălășluit între noi” (Ioan 1, 14). Fiul lui Dumnezeu S-a coborât de la tronul Tatălui cerese la noi. S-a făcut om asemenea nouă pentru ca prin El să putem vedea și învăța pacea și dragostea cea mai înaltă. Căci mîna Domnului Iisus cu care El a răspîndit alăta binefaceri nu este decît mîna Tatălui însuși care prin Fiul se îndreaptă iubitoare și iertătoare spre noi toți.

Acum aproape 2000 de ani s-au deschis stăvilarele cerului. Un nesfîrșit val de dragoste dumnezească s-a revărsat peste lume. Iisus învață că toți oamenii sînt egali și frați înaintea lui Dumnezeu. Un potop de iubire a început a cuprinde sufletele. Intr-adevăr, dragostea creștină din primele veacuri a fost ceva nou pentru vremea aceea. Astăzi, dragostea dintre oameni ni se pare ceva firesc.

...Cu aproape 2000 de ani în urmă Dumnezeu a trimis pe pământ pe Fiul Său ca să ne arate calea mîntuirii, să ne dezrobească din robia păcatului și frica morții. Să îngenunchiem astăzi cu recunoștință adîncă și cu evlavie în fața ieslei Pruncului Dumnezeesc; să rugăm pe Fiul lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, să ne umple de gânduri și fapte bune, de pace și bunăvoință. Să-L rugăm să pună pe noi mîna Sa cea milostivă și să întărească în noi toți adevărata dragoste frățească și rîvnă de a fi „făcători de pace”.

Anatolie Zarea

Gînduri de Crăciun

(Urmare din pag. 1)

mereu: „Mărire întru cei de sus, lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoință”. Din noaptea aceea, mesajul îngerilor a sunat an de an și zilele noastre și-au făcut din acesta cea mai înflăcărată năzuință, pacea fiind cea mai de preț valoare de care omul are nevoie spre a trăi în armonie cu sine însuși, cu semenii lui, cu toate națiunile și semințiile pămîntului.

Vreme de două mii de ani, minunea din staulul Betleemului și din noaptea Crăciunului trece prin fața sufletului nostru an de an și ne cheamă la creștinească prăznuire înfiorîndu-ne cu dumnezeasca strălucire a praznicului.

În fața peșterii din Betleem, sufletul creștin — adînc înfiorat de măreția tainei acesteia — își caută mîntuire pe urma pașilor păstorilor biblici și a magilor de la răsărit. Aici, în fața peșterii din Betleem, alături de necunoscuții păstori, alături de drumeții purtători de daruri ni se cuvîne și nouă să coborîm la dumnezeasca slujbă a Nașterii pe care creștinătatea o sărbătorește astăzi. În loc de aur, smirnă și tămîie să aducem darurile sfîntei Sale Invățăturii zămislite din credință, nădejde și dragoste și în deosebi din aceea rostită în noaptea sfîntă: pace între oameni și bunăînțelegere între toate noroadele lumii; animată de făurirea unei lumi mai drepte, mai bune și mai fericite.

Emanuel Copăcianu

Sfințirea bisericii din Araci

În partea de nord-vest a Țării Bîrsei, pe malul drept al Oltului, puțin mai sus de locul unde acesta își frînge cursul luînd-o spre nord-vest, se află Araciul, comună frumoasă, cu locuitori harnici și la locul lor.

Printre oamenii de seamă care s-au născut și au crescut în sînul acestei comune, făcîndu-i multă cinste, se numără și răposatul vîdică Veniamin Nistor, fost episcop al Caransebeșului, și Înalt Prea Sfinția Sa Nicolae Colan, actualul nostru Mitropolit al Ardealului.

Credincioșii noștri din Araci aveau biserică destul de frumoasă, dar cutremurul din toamna anului 1940 i-a lăsat asemenea urme încît ea a trebuit să fie demolată, serviciile divine făcîndu-se într-o capelă improvizată. Au rămas însă de la această biserică un număr de 16 icoane de o mare frumusețe artistică, lucrate de vestitul pictor brașovean Mișu Pop.

Din acest motiv, în anul 1955 se pune piatra fundamentală pentru o nouă biserică. La ridicarea ei, pe lîngă rîvna credincioșilor din Araci și a vrednicului lor preot, P. C. protopop Aurel Nistor (astăzi de 83 de ani), sprijin bogat s-a primit și din partea I. P. S. Mitropolit Nicolae, care s-a interesat permanent de mersul lucrărilor.

Lucrările ajungînd în faza de a se putea sluji în ea, sfințirea bisericii din Araci s-a făcut, din încredințarea I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, de către P. S. Arhiepiscopul Emilian Antal de la mănăstirea „Sf. Ilie Prorocul” din Toplița, în 25 octombrie 1964.

Soborul preoților slujitori a fost bogat, avînd de la Sibiu pe P. C. vicar arhiepiscopesc Traian Belasçu, P. C. Arhim. prof. Dr. Nicolae Mladin, P. C. secretar eparhial Dumitru Călugăr, C. diaconi Iosif Bolog și Gheorghe Papuc, precum și pe P. C. protopopi Vasile Coman (Brașov) și Nicodim Belea (Sf. Gheorghe).

În acea zi de Duminică, la ora 9, soborul preoților iese întru întîmpinarea P. Sf. Arhiepiscop Emilian, cuvîntul de bun venit fiind rostit de P. C. prot. N. Belea, care, printre altele, exprimă bucuria credincioșilor și a preoților de a fi ajuns aceste însemnate clipe.

Răspunzînd, P. Sf. Arhiepiscop Emilian mărturisește bucuria de a se afla în mijlocul credincioșilor din Araci, precum și bucuria pe care o simte ori de cîte ori sfințește o biserică.

S-a purces apoi la slujba de sfințire, care s-a desfășurat după rînduială.

Sf. Liturghie arhierescă s-a desfășurat de asemenea plină de căldură sufletească, răspunsurile fiind date de corul bisericesc din parohia Hăghig, sub conducerea C. preot Valer Vlădăreanu.

La sfîrșitul Sf. Liturghii a vorbit parohul local, P. C. prot. Aurel Nistor, care a făcut un scurt istoric al parohiei și darea de seamă asupra lucrărilor de zidire a bisericii.

„Părinte, amîndoi vom face biserică”, reproduce părintele A. Nistor cuvintele I. P. S. Mitropolit Nicolae, evocînd momente de consfătuire și încurajare cu Înaltul nostru Arhipăstor. De aceea, mulțumește I. P. S. Sale pentru tot sprijinul acordat.

Mulțumește de asemenea P. S. Arhiepiscop Emilian pentru osteneala drumului și pentru bucuria pe care le-a făcut-o sfințindu-le biserică, precum și credincioșilor și tuturor binefăcătorilor care și-au dat obolul la zidirea ei, ca și preoților participanți la sfințire.

Mulțumește totodată Departamentului Cultelor și organelor locale ale puterii de Stat pentru ajutorul și înțelegerea arătată.

A vorbit apoi P. S. Arhiepiscop Emilian Antal, care mărturisește nu numai bucuria cu care a primit delegația din partea I. P. S. Mitropolit Nicolae de a sfinți biserică din Araci, ci și regretul că la acest praznic n-a putut fi de față și

I. P. S. Sa pentru a se bucura „de bucuria consătenilor mei” — precum însuși spunea.

Dar, continuă P. S. Emilian, deși cu trupul nu este de față, cu duhul I. P. S. Mitropolit Nicolae este alături de noi, urmărind pas cu pas sfințirea bisericii.

Adresîndu-se credincioșilor, P. S. Sa le vorbește despre rostul Bisericii ca instituție și ca lăcaș de închinare, arătîndu-le pe înțeles că după cum cărămida, varul, apa și celelalte materiale s-au încheșat în zidirea bisericii, la fel și sufletele lor se unesc, se inaripează, se umplu de dragoste atunci cînd se adună între zidurile ei.

În numele I. P. S. Mitropolit Nicolae ca și în numele său personal, P. S. Emilian mulțumește, în încheiere, credincioșilor și preotului, îndemnîndu-i la muncă, cinste și pace.

A urmat apoi o agapă la care au luat cuvîntul P. C. prot. V. Coman, care felicită în numele preoților și credincioșilor din părțile locului pe părintele A. Nistor, precum și pe păstorii săi pentru lucrarea pe care au înăptuit-o;

Preotul reformat Iosif Markó, care, printre altele, mărturisește bucuria de a vedea „incununate de succes eforturile credincioșilor ortodocși” din Araci, la care și-au dat contribuția și credincioșii reformați, așa după cum și ortodocșii au contribuit substanțial la ridicarea turnului și la cumpărarea clopotului de la biserică reformată, ceea ce constituie un exemplu de trăire în spiritul ecumenismului actual.

A luat apoi cuvîntul P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belasçu, care, printre altele, arată că „parohia noastră din Araci trăiește bucuria unei mari sărbători duhovnicești”.

După ce mulțumește Prea Sfințitului Emilian, care a răspuns poștirii I. P. S. Mitropolit Nicolae de a sfinți biserică, reprezentantului Departamentului Cultelor pentru participare și ajutor, părintelui paroh A. Nistor și credincioșilor din Araci pentru eforturile depuse la ridicarea noii biserici — P. C. vicar insistă asupra unor probleme actuale bisericesti, arătînd că în patria noastră ecumenismul se practică de 20 de ani. La noi, spune P. C. vicar în încheiere, se merge pe linia dorinței Mîntuitorului, exprimată în cuvintele „ca toți să fie una”.

Astfel a luat sfîrșit praznicul firnosirii bisericii din Araci, care a constituit un prilej de mare bucurie pentru credincioșii din această parohie, pentru vrednicul lor preot și pentru toți cei care au participat la el într-un fel sau altul.

Participant

Binecuvîntarea bisericii din Tărlungeni

Duminică în 15 nov. a. c., credincioșii ortodocși din Tărlungeni, prot. Sf. Gheorghe, au avut deosebita bucurie sufletească de a-și vedea incununate strădaniile și jertfele pentru înfrumusețarea bisericii nouă prin slujba de binecuvîntare a ei.

Serviciul religios al sfințirii apei, binecuvîntarea bisericii și Sf. Liturghie au fost săvîrșite de către P. C. vicar arhiepiscopesc Traian Belasçu, delegat al I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, P. C. Prot. N. Belea de la Sf. Gheorghe, P. C. Prot. V. Coman de la Brașov, C. P. Aron Milea, I. Aldeșiu, Gh. Luca, Grigore Ciocan și Arhid. I. Bolog.

Răspunsurile liturgice au fost date de corul bisericii din Tărlungeni.

La priceasnă a predicat P. C. Prot. Dr. V. Coman, tilcuind parabola samarineanului milostiv. P. C. Sa a arătat că în această prea frumoasă pildă, Mîntuitorul ne-a dat răspuns la trei mari întrebări: Cum putem dobîndi viața veșnică? Cine este aproapele nostru? și care sînt binefacerile Bisericii, asemănată în pildă cu

O viață rodnică

În 28 octombrie a. c. Biserica luterană C. A. din țara noastră a sărbătorit pe eminența Sa episcopul Dr. Friedrich Müller, din prilejul împlinirii vârstei de 80 ani. Au fost de față la această sărbătorire clerici și credincioși luterani, reprezentanți ai Bisericii Ortodoxe Române, ai cultelor romano-catolic, reformat, luteran s.p. și unitarian, pastorul Paul Hansen de la Alianța Mondială Luterană (Geneva) ș. a.

Au luat parte dl. prof. Dumitru Dogaru, secretarul general al Departamentului Cultelor, d. inginer V. Caraba, vice-președinte al Sfatului Popular Regional—Brașov, d. I. Jurca, președinte al Sfatului Popular raional—Sibiu, d. C. Buzdughină, președinte al Sfatului Popular orășenesc—Sibiu, d. C. Dumitrescu și V. Roban din partea Comitetului de luptă pentru pace raional și orășenesc—Sibiu.

Biserica Ortodoxă Română a fost reprezentată de I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului, I. P. S. Mitropolit Firmilian al Olteniei, P. S. Teofil al Clujului și P. S. Valerian al Oradiei, Delegația Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu și a Institutului Teologic Universitar a fost formată din: P. C. vicar Tr. Belășcu, consilierii I. Nicoară, I. Velțan, I. Vlad, rector S. Vlad, prof. N. Mladin. În numele protopopiatului ort. romîn Sibiu a participat P. C. prof. I. Munteanu.

Sărbătorirea a început cu o *slujbă solemnă în Catedrala luterană din Sibiu*, în cadrul căreia a predicat d. vicar H. Binder și s-au spus cuvinte de prețuire din partea curatoratului, pastorilor, cancelariei episcopale, studenților teologi, credincioșilor și credincioaselor, Alianței Mondiale Luterane. *Pastorul Paul Hansen*, asigurând Biserica luterană din țara noastră de sprijinul Alianței Mondiale Luterane, exprimă totodată bucuria că sînt de față reprezentanți ai

„Casa de oaspeți” în care a dus samarineanul milostiv pe cel rănit.

La sfîrșitul Liturghiei, C. Preot Aron Milea arată strădaniile mai vechi și mai noi pe care le-au depus credincioșii pentru ridicarea și înfrumusețarea bisericii lor. Aduce prinos de mulțumire mai întâi regretatului preot Iancu Bărbat sub îndrumarea căruia s-a săvîrșit această lucrare. „El n-a avut bucuria să vadă cu ochii trupești această sărbătoare, dar cu duhul se bucură împreună cu noi”.

P. C. Vicar Traian Belășcu aduce mulțumirile și binecuvîntarea I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae, tuturor celor ce au străduit pentru podoba Casei Domnului. Arată apoi, cum totdeauna credincioșii au preamărit pe Dumnezeu și s-au închinat Lui în lăcașuri de cult, prin care s-a păstrat legămîntul mintuirii neamului omenesc. Prin biserică poporul nostru a învățat să iubească pe Dumnezeu, să iubească pe aproapele, care este orice om, indiferent de naționalitatea sau starea lui. Biserica ne-a învățat să trăim în pace și bunăînțelegere unii cu alții, să ne iubim patria și să muncim cu drag pentru înflorirea ei.

Deplin mulțumitori lui Dumnezeu pentru bucuria duhovnicească a acestui praznic, credincioșii s-au îndreptat spre casele lor, ducînd în inimă lumina lui Hristos, duhul păcii și al înfrățirii.

În casele parohiale a urmat o agapă, dată de consiliul parohial. Aci au vorbit despre realizările din patria noastră, despre înfrățirea între cetățenii romîni și maghiari din localitate și despre năzuința de pace și progres a omenirii. P. C. vicar Traian Belășcu, Prof. N. Belea și preotul evanghelic maghiar St. Mezei.

Participant

Bisericii Ortodoxe Române cu care Biserica luterană conlucrează în Consiliul Ecumenic al Bisericilor, că a avut posibilitatea să cunoască poporul romîn și realizările lui. Lucrarea după Evanghelie e lucrare de pace și bunăînțelegere între popoare.

La sfîrșit eminența Sa d. episcop Fr. Müller a mulțumit tuturor.

După aceea a avut loc o recepție la reședința episcopală luterană.

Luînd cuvîntul d. prof. D. Dogaru, secretarul general al Departamentului Cultelor, felicită pe sărbătorit în numele Guvernului R. P. Romîne și arată meritele d-lui episcop Müller și serviciile aduse cauzei păcii, coexistenței pașnice și înțelegerii între popoare. Ca semn de recunoaștere a acestor merite și de deosebit respect, Consiliul de Stat al R. P. Romîne a decorat pe d. episcop Fr. Müller de două ori: în 1954 cu ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne” cl. III, în 1964 cu același ordin cl. II-a. Urînd sărbătoritului mulți ani de activitate rodnică, d. secretar general al Departamentului Cultelor, prof. D. Dogaru, exprimă convingerea că eminența Sa d. episcop Fr. Müller va sprijini și în viitor strădaniile poporului pentru pace și înțelegere între popoare, munca lui pentru viața cea nouă, din ce în ce mai îmbelșugată.

D. vicepreședinte al Sfatului Popular regional Brașov, V. Caraba, felicită pe d. episcop Fr. Müller pentru activitatea lui de apropiere între poporul romîn și minoritatea națională germană și de bune raporturi între Biserica luterană C. A. și organele locale ale puterii de stat.

I. P. S. mitropolit Iustin al Moldovei aduce calde urări, din încredințarea Prea Fericitului Patriarh Justinian, în numele Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Romîne. I. P. S. Sa prezintă apoi variatele aspecte ale personalității și activității eminenței Sale episcopului Fr. Müller, păstor și arhipăstor plin de zel, dar și de chibzuință în slujirea Bisericii luterane, teolog stăruitor în meditație și rugăciune, mărturisitor al Cuvîntului Domnului pentru vremea sa, cercetător al istoriei de pe aceste meleaguri, sprijinitor al colaborării între cultele din patria noastră și al bunelor relații cu Biserica Ortodoxă Romînă, luptător de frunte pentru pace și înfrățire între popoare, îndrumător al clerului și credincioșilor luterani pe calea atașamentului și muncii pentru patria noastră scumpă, R. P. Romînă. Eminența Sa a fost cel dintîi dintre șefii de culte din țara noastră, care a răspuns la apelul Preafericitului Patriarh Justinian, în numele Sfîntului Sinod, pentru colaborarea între culte, care a dat așa de frumoase rezultate. De aceea ierarhii Bisericii Ortodoxe Romîne l-au îmbrățișat cu căldură și I. P. S. mitropolit Iustin urează sărbătoritului spor în lucrarea pe tărîm bisericesc și obștească.

Urmează felicitările dlor episcopi reformat Iuliu Nagy (Cluj), unitarian A. Kiss (Cluj), luteran s.p. Gh. Argay (Cluj) și al pr. Fr. Zuder din partea Arhiepiscopiei romano-catolice din București.

Prezentînd bunele urări din partea Consiliului Arhiepiscopesc și al Institutului Teologic din grad Universitar din Sibiu, P. C. vicar Traian Belășcu, însoțit de P. C. rector Sofron Vlad — ca reprezentanți ai I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae — dă citire mesajului Înalt Prea Sfîntului Sale către eminența Sa episcopul Fr. Müller.

Mulțumind pentru invitația de a participa la festivitate, I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae felicită pe sărbătorit „pentru bogatele strădanii culturale-religioase desfășurate... „spre fericita îndrumare a credincioșilor Bisericii Evanghelice C.A.”. Exprimă convingerea că „raporturile de bună conviețuire și frățescă înțelegere existente între credincioșii” Arhiepiscopiei noastre și cei ai Bisericii Evanghelice „vor continua să se îmbogățească și să rămînă curate și în viitor”. Urează dlui episcop Fr. Müller „ani luminoși, de pace întru Hristos Domnul, spre propășirea credincioșilor pe care-i păstoriți și spre slava patriei noastre dragi, Republica Populară Romînă”.

P. C. rector N. I. Nicolaescu aduce salutul Institutului Teologic de grad Universitar din București, „aceluia care — ca om și ca teolog; ca cetățean și ca ierarh — a știut să slujească atât Biserica Sa și patria noastră scumpă, cit și marile idealuri umanitare de pace, frățietate și dragoste între oameni și popoare”.

Au mai vorbit: d. rector St. Iuhász de la Institutul Teologic Protestant (Cluj) și Pr. A. Balas de la parohia romano-catolică din Sibiu.

Eminența Sa episcopul Fr. Müller spune că din convingerea că creștinii în temeiul iubirii de aproapele pot conlucra la construirea socialismului, a conlucrat și va conlucra cu conducătorii R. P. Romîne. Credincioșii luterani l-au înțeles și ei își arată loialitatea față de patrie prin munca lor constructivă. Deasemenea a sprijinit bunăînțelegere între culte și va conlucra la orice operă bună de pace și progres.

Recepția s-a încheiat cu executarea a două bucăți de către corul pastorilor luterani, condus de prof. F. X. Dressler.

La masa, ce a avut loc după aceea, I. P. S. mitropolit Nicolae al Banatului a relevat activitatea ecumenistă, patriotică și în favoarea păcii și colaborării între popoare a sărbătoritului.

P. C. prof. I. Munteanu vorbește în numele protopopiatului ortodox romîn—Sibiu, despre colaborarea dintre preoții și credincioșii ortodocși și pastorii luterani și credincioșii luterani.

Au mai luat cuvîntul: d. H. Binder, vicarul episcopiei luterane C.A., d. rabin Salman (București), msgn. romano-catolic Kernweiss (Timișoara), d. Roban, secretar al Comitetului orășenesc de luptă pentru pace (Sibiu), d. prot. luteran Scheerer (Mediaș), d. rector St. Iuhász, un credincios și o credincioasă luterană.

Mulțumind tuturor, Eminența Sa episcopul Fr. Müller asigură că va contribui la propășirea scumpei noastre patrii în pace și progres și că va conlucra cu celelalte culte pe baza frățietății creștine.

Sărbătorirea eminenței Sale a prilejuit cinstirea unui vrednic slujitor al Bisericii sale, sprijinitor plin de rîvnă a înfrățirii dintre culte și dintre poporul romîn și naționalitățile conlocuitoare, bun cetățean al patriei noastre și însuflețit luptător pentru pace. De aceea ea a fost o manifestare a spiritului ecumenic și a frățietății ce domnește între culte, a patriotismului ce însuflețește pe slujitorii și credincioșii tuturor Bisericilor din țara noastră.

Simbătă, 31 octombrie 1964, Institutul Teologic Protestant din Cluj a decernat eminenței sale episcopului Dr. Fr. Müller titlul de doctor honoris causa pentru activitatea sa științifică. La festivitate a vorbit și P. C. rector Sofron Vlad în numele Institutului Teologic de grad Universitar—Sibiu, relevînd colaborarea dintre luterani și ortodocși pe plan ecumenic și patriotic.

O viață rodnică și-a primit astfel încununarea ostenețelor și vrednicilor sale.

T. R.

Simplitatea în vorbă In întâmpinarea Nașterii Domnului

De simplitatea vieții, pe care a pilduit-o așa de frumos Mîntuitorul și pe care sînt chemați s-o urmeze toți cei ce poartă numele de credincioși creștini, ține și *simplitatea în vorbă*.

Simplitatea în vorbă este măsura dreaptă și modul cuvenit în felul de a sta de vorbă cu semenii noștri, împreună cu năzuința de a ajunge la înălțuirea asemănării cu Domnul nostru Iisus Hristos. Ea este învățătura creștină cu privire la felul de a te purta în vorbă cu semenii tăi, preschimbată în chip de viață după pilda dată de Domnul nostru Iisus Hristos. Este purtarea în vorbă după legile firii omenești, îmbunătățită cu ajutorul dumnezeiescului Har și al silințelor proprii după îndreptarul lăsat nouă de către Mîntuitorul.

Ținuta credinciosului creștin adevărat este oglinda sufletului său. Din simplitatea sufletului său orînduit — prin puterea dumnezeiescului Har și prin strădania firii sale — după simplitatea învățaturii creștine și care bate pentru Domnul nostru Iisus Hristos, decurge marea simplitate a ținutei credinciosului creștin adevărat, din care face parte de nedespărțit și simplitatea lui în vorbă.

La el se observă gesturi în stare și potrivite să vorbească despre viața lui, manifestate în *simplitate și în armonie*. La el întîlnim totdeauna exprimarea chibzuită și viguroasă a lumii sale lăuntrice. Aceasta este stăpînită de duhul Domnului nostru Iisus Hristos, care constituie un exemplu grăitor de împlinire a cuvîntului dat: „Căci Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, cel propovăduit de noi între voi... nu a fost da și ba, ci a fost în el numai da, fiindcă oricite sînt făgăduințele lui Dumnezeu, în Iisus Hristos sînt da” (II Cor. 1, 19 sq.).

Atîns, udat și preschimbă de roua dumnezeiescului Har, sufletul lui devine înțelept, cuminte, chibzuit, smerit, curat și limpede. Aceasta se răsfrînge și asupra purtării sale în vorbă.

Credinciosul creștin adevărat se comportă în vorbă după sfatul și îndemnul Mîntuitorului: „cuvîntul vostru să fie: da ce este da, nu ce este nu; iar ce e mai mult decît acestea, de la cel rău este” (Mt. 5, 37). Căci știe și este convins că în aceste cuvinte este exprimată *puritatea și vigoarea sincerității*.

Străduindu-se să întruchieze desăvîrșirea în vorbă, care este bazată pe desăvîrșirea vieții, credinciosul creștin adevărat se comportă în vorbă în așa fel, încît să poată spune — cu drept cuvînt — împreună cu Sf. Apostol Pavel: „ca dintru curăția inimii, ca de la Dumnezeu, în fața lui Dumnezeu, așa grăim în Hristos” (II Cor. 2, 17; vezi și 12, 19). De asemenea: „Adevăr grăiesc în Hristos, nu mint, prin aceea că mărturisesc conștiința mea în Duhul Sfînt” (Rom. 9, 1 sq.).

Înainte de a vorbi, credinciosul creștin adevărat își întrebă conștiința și inima, căci nu nesocotește adevărul și dreapta judecată. Limba sa este întregă și nu spintecată ca la șerpi. Dragostea lui de adevăr este mult prea puternică pentru ca să se înduplece cumva să spună o minciună.

Cu privire senină și cinstită, adevărată oglindă a sufletului său curat; cu ton liniștit, dar categoric, firesc unui om cu inima cinstită și deschisă, care este sigur pe tot ce spune și ferm în păreri; discret, dar plin de țilc; în puține cuvinte, dar pline de miez, simple și pornite din inimă — ca unul ce reține cumpăna judecării sănătoase și curate — el mărturisește pe față și răspicat (felul deschis de a vorbi îl scutește de orice ocolșuri!) motivele și intențiile sale, ca unul ce este convins că lucrurile se dezleagă printr-o mărtu-

Marele praznic al Nașterii Domnului, Crăciunul, este așteptat de creștini cu multă și aleasă bucurie duhovnicească. Și aceasta pentru că Nașterea Domnului ne amintește an de an în ce fel Dumnezeu s-a milostivit spre noi și l-a trimis pe Fiul Său, pe Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, ca să ne ridice din robia păcatului strămoșesc și să ne aducă iarăși „la fericirea cea dintîi”.

Dar mulțumirea pe care ne-o aduce Crăciunul ni se poate înfățișa în haină curată, frumoasă și

risire sinceră. El se conduce după principiul: adevărul este unul singur și nu poate să aibă două chipuri; ca atare, el trebuie să fie înfățișat așa cum este!

Vorbește deschis ca să i se poată răspunde tot așa, justificînd întru totul încrederea în sufletul său curat. Cuvintele sale răspicate pot dumiri. Fiece vorbă ce iese din gura lui este întocmai cum îi este gîndul, avînd pururea adevărul pe buze. Cuvintele sale sînt nemeșugite și semănînd întru totul cu felul său de a fi; ele trezesc gînduri înălțătoare, încălzesc inima și cultivă năzuințe mari.

Nu-i place semeția cuvintelor și nu se împăunează cu ea; nu-i place viclesugul și perfidia și nu ademeneste pe nimenea să-și calce cuvîntul. Nu vorbește de prisos: nu-și strică gura de geaba; nu ia lucrurile în glumă și nu se amăgește. Cuvîntul său are greutate totdeauna și nu caută să amăgească.

El folosește limba cu iubire, chibzuită, cumpătare și înțelepciune, făcînd din ea unealtă spre împlinirea rosturilor date ei de Dumnezeu: comunicare curată, limpede și frățească între oameni spre realizarea între ei a armoniei, colaborării, propășirii și fericirii. De asemenea, își ridică glasul împotriva exploatării și a tuturor formelor de apăsare a omului, care îl înstrăinează de adevăratul rost al vieții sale, de o viață vrednică de numele de om.

În loc să folosească limba în clevețire și în alte chipuri de inveninare și de învrăjpire a vieții omenești, o folosește pentru îndreptarea apucăturilor rele ale semenilor săi. Pentru ca, în felul acesta, să îndrepte ceea ce este stricat.

Credinciosul creștin adevărat folosește limba în săvîrșirea de rugăciuni pentru semenii săi. El se roagă pentru binele tuturor și pentru îndreptarea celor ce greșesc, pentru bunăstarea și pacea tuturor, însoțind această rugăciune cu pilda pe care o dă viața sa proprie și prin fapte care sprijinesc activ mersul în pace și dreptate al lumii spre împlinirea celor mai mărețe și frumoase năzuințe ale sale.

Convins că vorbele nu trebuie să fie ușoare ca vîntul ce adie pe fața apei fără s-o încrețească, credinciosul creștin adevărat nu se pripesște la vorbă, fiind că știe că cuvîntul dat trebuie să fie ținut. Nu este bine să te legi ușor și pripit prin cuvîntul tău că vei săvîrși cutare lucru. Cînd te legi la o faptă, trebuie să te legi cu chibzuită. Căci este frumos lucru și dovedește omenie și statornicie cînd omul își ține cuvîntul. Numai cînd un lucru este bun și folositor semenilor și nouă înșine, ne putem lega înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor că-l vom face.

Preotul păstor de suflete — conștient de rostul lui și activ în împlinirea lui — își educă păstoriții în duhul simplității în vorbă. Premergînd el însuși cu pilda propriei sale vieți, slujitorul altarului cheamă, în toate împrejurările potrivite, pe credincioșii săi la o comportare în vorbă vrednică de numele de credincios creștin. Le arată că se cuvine ca fiecare dintre ei să se silească a practica simplitatea în toate împrejurările vieții lor!...

C. Sirbu

plină de lumină numai dacă ne pregătim din bună vreme, dacă sîrgium să întîmpinăm această sărbătoare cu suflet curat, neîntinat, cu inimă caldă și iubitoare, dacă întîmpinăm Nașterea Domnului cu simplitatea ciobanilor din preajma Vifleemului, cu aurul, cu smirna și tămîia sufletului nostru, cuprinși de duhul păcii și al bunăvoinței, duh vestit lumii, deasupra peșterii în care s-a născut „Domnul păcii”, de cetele îngerești.

Sfînta Biserică ne arată limpede modul și timpul de pregătire întru întîmpinarea Nașterii Domnului cu toată vrednicia. Înaintea Crăciunului cu șase săptămîni ea a așezat post, în răstimpul căruia avem cel mai nimerit prilej de pregătire pentru venirea Fiului, cu trup, în lume. Acum se cade să ne îmbrăcăm viața în tot mai multă și mai curată smerenie, să ne adîncim tot mai stăruitor în rugăciune, să cercetăm sfînta biserică cu evlavie, să ne reamintim și minunatele colinde care grăiesc, toate, sufletului nostru, despre Pruncul care se va naște în Vifleem. Tot în acest răstimp trebuie să căutăm prilej, cel mai însemnat prilej, de a ne mărturisi păcatele și a ne împărtăși cu trupul și cu singele Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. De mult folos sufletesc ne pot fi și citirile din Sf. Scriptură, din viețile sfinților și din alte cărți ziditoare de viață duhovnicească.

Firește, însăși postirea, care ne ferește de îmbuibare și ne ajută să alungăm faptele dăunătoare sănătății sufletești și trupesti, este potrivită pregătirii noastre întru întîmpinarea Crăciunului.

Pentru oricare creștin, pregătirea despre care facem amintire aci este o obligație morală. Și aceasta pentru că pruncul Iisus, tot așa cum s-a născut înainte cu două mii de ani în Vifleemul Iudeii, vine să se nască an de an și în sufletele noastre. Să se nască în sufletele creștinilor, în sufletele fiilor Bisericii, pentru a-i ridica la o viață mai bună, tot mai curată, tot mai bogată în dragoste către Dumnezeu și către aproapele nostru, către toți oamenii.

Înainte cu două mii de ani, cînd a fost să se nască, pruncul Iisus n-a aflat sălaș în casele Vifleemului, ci doar în staulul unor păstori curați la suflet. Acum, cînd iarăși vine la noi, El caută sălaș în sufletele noastre; Hristos vrea să se nască în sufletul fiecărui creștin. Dar se naște cu adevărat numai acolo unde găsește curăție, în sufletul din bună vreme pregătit pentru a-L primi, pregătire pornită din adîncul cugetului nostru creștinesc, care se străduiește după cit mai multă dragoste, bucurie și pace.

D. Călugăr

† Preotul Ioan Todoran

În 19 mai 1964 a adormit în Domnul, după o boală necruțătoare, preotul pensionar Ioan Todoran.

S-a născut în 1889 în comuna Biia. Liceul precum și Academia Teologică le-a făcut la Blaj.

După hirotonire a servit mai întîi în parohia Axente Sever, iar apoi 47 de ani în parohia Proștea Mare, unde a și fost înmormîntat.

Inconjurat de familia îndurerată și de foștii parohieni, slujba înmormîntării a fost oficiată de un sobor de preoți.

Cuvînt de despărțire, subliniindu-i-se totodată și vredniciile, au rostit preoții: Alex. Florea din Mediaș, V. Coman (Proștea Mare), Iosif Mihălțan (Proștea Mică), precum și preotul ev. Iut. Schullerus (Proștea Mare).

Bunul Dumnezeu să-l odihnească, numărîndu-l printre aleșii Săi.

P.